

∞ Zeep | Aflevering 8 ∞

Christian Deterink

"Ahem... D-dan verklaar ik hiermee de vergadering voor geopend", zei Darius Barius onwennig, zowat verzuipend in de enorme fauteuil waarin ooit de imposante gestalte van zijn vader gezeteld had. De mensen die om hem heen aan de ronde tafel zaten, keken elkaar meewarig aan en schudden hun hoofd. Dat ze nou juist door zò'n droplul werden voorgezeten leken ze te bedoelen.

Het was crisisberaad, daar in die ruime vergaderzaal van Barius Cosmetics, want om het voorzichtig te zeggen, de zaken stonden er niet helemaal goed voor.

"Van Zijfert, wil je rapport uitbrengen?", klonk opnieuw de geknepen stem van Darius, de nieuwe baas.

"Dat wil ik zeker", baste Van Zijfert, bedrijfsleider, ferm; "het bedrijf loopt flink in de soep. Zo uit mijn hoofd tel ik vier problemen: de nieuwe grondstoffenleverancier, die u, o doorluchtige majesteit Darius de Eerste, heeft aangetrokken blijkt veel te duur. Hierdoor komen onze winsten in gevaar. Ten tweede heeft Taurus, onze grootste afnemer, door de slechtere kwaliteit van onze producten, haar contract opgezegd. Hierdoor komt ten derde ons magazijn steeds voller te staan met onverkoopbare pallets shampoos, schoonmaakmiddelen en nog een half dozijn van dat soort producten!"

Darius Barius kuchtte schoof nerveus met zijn pen heen en weer en zei niets. De cynische toon die Van Zijfert had aangeslagen was hem niet ontgaan en hij voelde zich niet weinig opgelaten. Sinds zijn vader spoorloos verdwenen was, nu enkele weken geleden, was hij van slag en zichzelf volledig verloren. Darius was als een losgeslagen satelliet die geen planeet meer heeft om omheen te cirkelen. Uiteraard had dit weerslag op zijn bedrijf gehad dat slechter als ooit liep en wat hemzelf impopulairder maakte als ooit. Het leek inmiddels wel of zijn werknemers hem liever vandaag dan morgen lynchten en opknoopten.

"U vergeet uw vierde punt, meneer Van Zijfert", verbrak Frederique Marnix, die in haar functie als directie-secretaresse tevens bij de vergadering aanwezig was, de stilte.

"Aha, heel goed, mevrouw Marnix", zei deze; om vervolgens strijdlustig tegen Darius te vervolgen: "Het vierde punt is dat u, onze Grote Redder en Heiland, in al uw wijsheid alle bonussen van de werknemers geschrappt heeft om geld te besparen. Men is laaiend en is van plan te gaan staken!"

Acht paren ogen van evenveel aanwezigen priemden nu in de richting van Darius. Deze had het gevoel dat hij elk moment spontaan vlam kon vatten.

"Wat gaat u doen, meneer Barius?", sneed de stem van het hoofd van de ondernemingsraad, Alberts, scherp.

"N-nou, eh.... Laat die gieren hun bonussen dan maar hebben, zou ik zeggen..."

"Dat is niet genoeg, meneer", ging Alberts door, "Men is door u het vertrouwen in het bedrijf kwijt!"

"Maar wat verwacht je?", vroeg Darius Barius nu enigzins wanhopig aan Alberts. Het was echter Van Zijfert die antwoord gaf:

"We willen de voortgang van het bedrijf zekerstellen, meneer Barius. Daarom hebben we een stichting gevormd. Deze zal al uw aandelen van dit bedrijf overkopen, zodat u de leiding van dit bedrijf uit handen kunt geven..." Darius Barius keek Van Zijfert perplex aan. "Wat zegt u daarop, meneer Barius", vroeg Alberts scherp. Iedereen boog onbewust naar voren. Frederique hield haar pen in de aanslag. "Nee", fluisterde Darius Barius, "Nee!" En toen sprong hij opeens uit zijn stoel, zijn hoofd zo rood als een tomaat; "NEE!! Ik laat me niet wegbonjouren. Ook al is het het laatste dat ik doe!" En met die woorden stampte Darius als een verongelikt kind de vergaderkamer uit. De deur gooide hij hard achter zich dicht.

Ja, het was wat je noemt een hete ochtend bij Barius Cosmetics. En op deze hete ochtend volgde een al even hete middag, alhoewel dit kwam door de zon die voor bijkans subtropische temperaturen zorgde.

Kasper, onze liedjesschrijver en naïeve romanticus, had daar echter weinig last van, want die lag tussen het koele struikgewas ingespannen te turen door een kleine verrekijsker. Het onderwerp van zijn aandacht lag even verderop spaarzaam omhuld door een bikini in een tuinstoel. Het was Frederique, de vrouw die zijn hart voorgoed gestolen had en die niet uit zijn gedachten verdween. Wat was ze mooi, dacht Kas, zo onbereikbaar, zo idyllisch...

De idylle werd echter juist op dat moment verstoord door een man in smerige kleding die lomp de deur opensmakte en het terras opliep. Het was Freek, haar vriend, wist Kas.

"Oh, lig je daar zomaar een beetje te zonnen?", becommentariseerde hij zijn vriendin. Wat krijgen we nou, dacht Kas, waarom doet hij zo rot tegen haar? Hij zag dat Frederique half overeind kwam en zei: "Ik lag uit te rusten. Het was een bewogen ochtend bij Barius, Freek... Hoe was jouw dag?"

"Zwaarder dan de jouwe in ieder geval. Sinds wanneer is een telefoon opnemen en achter de computer hangen overigens sowieso zwaar?"

Frederique liet dit onbeantwoord en stond op. "Kom, ga dan even lekker hier in de zon liggen..." Kas verbaasde zich dat ze zo rustig bleef. Freek echter sloeg ook dit vriendelijke gebaar af. Hij krabte zich aan zijn kont en gromde: "Van zonlicht wordt mijn maag niet gevuld, vrouw! Wat schaft de pot?"

Kas richtte zich in de struiken en voelde zich kwaad worden. Wie was die man dat hij haar zo behandelde? Voordat hij kon besluiten uit de bosjes op te springen zag hij dat Frederique door de woorden van Freek verschrikt terugdeinsde, en Kas kon haar schrik in zijn eigen botten voelen.

"Ik heb nog niets klaar, Freek...". hoorde hij haar zacht zeggen.

Het leek wel of Freek bijkans ontplofte. Hij sprong overeind uit zijn lamme leunhouding tegen de deurpost en riep woedend: "Wat krijgen we nou? De hele middag lui in de tuin liggen en nog niet eens iets te eten klaar?" Frederique maakte afwerende gebaren en zei: "Ik ga nu meteen beginnen Freek. Ik ben over een kwartier klaar. Echt!" Frederique begon nu te snikken en Kas voelde een steek van medelijden door zijn lichaam trekken. Die gewetenloze bruit! Wat deed hij haar aan? Freek liet, in tegenstelling tot Kas geen enkele blijk van compassie blijken en liet zich op de tuinstoel vallen. De Viva die daar lag veegde hij met een grote haal de struiken in en hij gromde als laatste tegen Frederique: "Haal een biertje uit de koelkast!"

Frederique draaide zich om en haastte zich naar binnen. Kas zag haar met tranen in de ogen het huis in verdwijnen en voelde de woede als een aanzwellend noodweer in zich opkomen. Een woede die zich maar naar één persoon richtte: Freek.

Inspecteur Sustrunck had die ochtend al een hele pak shag opgerookt om zijn hersens aan het werk te krijgen. Dat was nodig: Hij werkte nog steeds aan de verdwijningszaak van de oude Brutus Barius, de industrieel, maar deze zat even onbeweeglijk vast als zijn stoelgang. Diep nadenkend liep hij die middag, onderwijl achteloos enkele laxermiddelen en Rennies naar binnen werkend met een bekertje koude koffie, rond op de bouwplaats van Barius' nieuwe woning. Het onvoltooide huis, waarvan de bouw misschien wel voorgoed was stilgelegd was, stond als een skelet op het kale perceel. Misschien wel een mooi symbool voor het even onvoltooide leven van Barius, bedacht Sustrunck zich, terwijl hij weer een sigaret opstak; ook zo plotseling stilgelegd.

Zijn blik viel opnieuw op de plaats waar de voordeur had moeten komen te staan. Hier was het beton opvallend ruw en onzorgvuldig gestort. Het zag er sowieso verser uit dan al het andere reeds gestorte beton in het gebouw. Toen beleefde Sustrunck opeens een helder moment. Wat nou als..., dacht hij. Nee, dat kon toch niet? Dat kwam toch alleen maar in films als "The Godfather" voor?

Niet veel later zat Sustrunck aan tafel bij de aannemer van de bouw. Hij was al eerder bij hem geweest voor vragen maar nooit met succes. Toen Sustrunck vroeg waarom het beton bij de voordeur zo slecht gestort was, keek de aannemer hem vreemd aan. Beton? Voor de voordeur zou helemaal geen beton gestort worden. Er zou een rooster komen en eronder een diepe put die overvloedig regenwater zou opvangen....

"Bingo", zei Sustrunck in zichzelf.

"Jullie kunnen het meiden! Zeker weten!"

Kovadda geloofde zichzelf niet toen hij dit zei, maar ja, de dames Kitty Jos en Marine konden wel wat mentale steun gebruiken zo vlak voor hun eerste concert. Misschien immers dat nu ook in hun pieterpeuterige hersentjes langzaam, hèl langzaam het besef doordrong dat met hen vergeleken zelfs Saskia en Serge een wereldact waren. Kovadda keek naar Freddy von Lübeck, de choreograaf, die alleen maar moeilijk slikte en zich stil hield.

"...presenteren: Kitty, Jos en Martine!" hoorde Kovadda de enthousiaste stem schallen van de man die de dames bij het publiek aankondigde. De betreffende dames, gekleed in outfits van een bekend Nederlands couturier (dus oerlelijk) begonnen opgewonden op en neer te springen en moesten door Von Lübeck richting podium gedirigeerd worden.

Kovadda bleef even alleen in de kleedkamers achter maar hij begaf zich al snel via de artiestengang richting de zaal. Hij had, bij zeer hoge uitzondering, geregeld dat hij de recette van deze avond contant kon opstrijken. En dat geld had hij nu allemaal bij zich, in briefjes van honderd: f15.000,- !! Genoeg geld voor een hele lange maar vooral onopvallende vakantie op de Bahama's.

Toen Kovadda via de hoofdingang in zichzelf lachend de zaal betrad waren Kitty, Jos en Martine juist "Mijn Opa", hun grote hit aan het voordragen. Het publiek was nog aardig enthousiast ook. Vreemd, bedacht Kovadda, terwijl hij achteraan de dampende menigte aansloot, de dansspasjes gingen anders grondig de soep in.

Na "Mijn Opa" kwam "Helemaal wanhopig", een nummer van hun album. Kovadda zag dat de dames te vroeg inzetten met zingen. Gelukkig was dit niet zo heel erg, aangezien al de muziek gewoon vanaf band gedraaid werd, maar het zag er wel potsierlijk uit. Het publiek reageerde uitermate lauw en leek ontevreden met de schutterige playback vertoning. Er werden enkele plastic bekertjes richting de dames gegooid. Deze probeerden er zich hier niets van aan te trekken en door te gaan met de show. Toen het nummer afgelopen was, applaudiseerde het publiek niet meer. Er klonk een snel aanzwengend boegeroep, waar zelfs Kovadda even van slikte. Kitty pakte de microfoon en probeerde het publiek tot orde te manen. Niemand hoorde echter iets, aangezien de microfoons niet eens aangesloten stonden. Het duurde even voordat Kitty daar zelf achterkwam.

Terwijl steeds meer voorwerpen richting podium werden gegooid, gingen Kitty, Jos en Martine op drie krukken ze zitten, om te beginnen aan een rustig sentimenteel liedje. Een absoluut gedrocht, wist Kovadda. Martine zette als eerste in, maar dat was helaas nauwelijks hoorbaar door het aangroeiende boegeroep uit het publiek. Martine probeerde dapper door te zingen, tot ze een ondefinieerbaar voorwerp tegen haar hoofd kreeg. Ze hield op met playbacken en draaide zich wanhopig om terwijl haar gezicht vertrok. De muziekband draaide gewoon door.

"Oei", zei Kovadda zacht in zichzelf, "die begint me nog te janken op het podium..."

Kovadda had het nog niet gezegd, of daar kwamen de tranen al. Martine drukte haar handen stijf tegen haar gezicht en had ter plekke een prachtige huilshow ten beste te geven als ze niet nog een voorwerp tegen zich aan had gekregen. Volledig verwezen staarde ze de zaal in en toen rende ze het podium af. Dit was het startschot voor het publiek om zich nu echt te gaan roeren. Of dit nu ingegeven was uit sadistische kwelzucht of uit echte ergenis, zeker was dat men nu vast van plan was dit concert echt uit de hand te laten lopen. Enkele stevige types wisten het podium op te klimmen, onderwijl woedende kreten uitend. Kitty en Jos, die als twee bange vogeltjes tegen elkaar aangekropen waren, sprongen verschrikt weg en verdwenen nu ook achter de coulissen. En toen was het hek echt van de dam. Meer woedende toeschouwers beklommen het podium en eisten woedend hun geld terug.

"Goed", dacht Kovadda rustig terwijl hij zich op zijn hakken omdraaide en de uitgang uit liep, "hoogste tijd om te gaan." Hij voelde in zijn jaszak. Daar zat het vliegticket enkele reis buitenland veilig opgeborgen.

